

Vore Mødres Tro

Arven fra min mor Elizabeth A. Porter

“Et ydmygt instrument for kærlighed og bøn”

(Elizabeth A. Porter 24. februar 1945 – 18. februar 2022)

Der findes en speciel gammel sang kaldet “**Faith of our Mothers.**” (Vore mødres tro.) Den blev skrevet omkring 1920 af den amerikanske menighedspræst Arthur B. Pattern (1864-1952). Sangen har været trykt i 39 sangbøger siden da.

Det første vers i salmen lyder sådan her:

*Faith of our mothers, living still,
In cradle song and bedtime prayer;
In nursery lore and fireside love,
Thy presence still pervades the air:
Faith of our mothers, living faith!
We will be true to thee to death.*

*Vores mødres tro, der stadig lever,
I vuggesang og godnatbøn;
I børnehavelære og kærlighed ved ilden,
Din tilstedeværelse gennemsyrrer stadig luften:
Vore mødres tro, levende tro!
Vi vil være tro mod dig til døden.*

Denne sang er en definition på min smukke Mor, **Elizabeth A Porter**.

Det var 18. februar 2022 præcis klokken 00:30, hvor min far ringede mig op. Mit hjerte sprang faktisk talt ud af brystet, da min far aldrig ringer så sent. Jeg var tilfældigvis oppe den nat, da jeg var i gang med at skrive. Jeg vidste ikke, at disse 35 sekunder jeg brugte med min far i telefonen for altid ville ændre mit liv.

“Din mor trækker ikke vejret, Steve. BED!” sagde han med rystende stemme. Han lagde hurtigt på, og et par minutter senere ringede min søster og jeg til ham igen, for at lytte til ambulance redderne fra Andover i Ohio, der gjorde deres bedste for at redde hende. Jeg kunne høre deres tapre og vedholdende forsøg, mens følelserne vældede op i min krop, indtil mine ben smertede. Jeg græd til Gud og tryglede om hjælp og indgriben, men cirka fem minutter senere stod det klart, at min mor havde forladt denne verden for sin belønning i evigheden. Hun var væk og mit hjerte var knust. Jeg skyndte mig til Ohio fra vores hjem i New York i en snestorm for at være der for min far. En tur, der typisk tager 3,5 time blev til 8 timer, da det gik meget langsomt på grund af de farlige, isglatte veje.

Over de næste par dage samledes familien i deres hjem, alle i chok over min mors pludselige død. Vi omsluttede min far med så meget kærlighed og støtte vi kunne give ham. Den 18. februar 2022 mødtes vi i Baumgardner Funeral Home i deres hjemby Andover i Ohio for at sige det sidste farvel til min mors jordiske legeme. I et kærligt fællesskab denne aften gav vi hinanden knus og græd sammen, overvældet af den kraftfulde åbenbaring af, at min mor ikke lå i den kiste – hun havde fundet hjem til Jesus! Hun var omringet af hengivne familiemedlemmer; hun var helbredt og fuldkommen. Ingen smerte eller ubehag. Hun havde nu sin nye krop.

Da mor gik gennem Himlens porte, så hun sin elskede far, som hun ikke havde set i 53 år. Da hun voksede op havde de været tætte, og resten af sit liv havde hun en særlig længsel efter at se ham igen. Hun havde talt om ham mange gange gennem mit liv, da hun kun var 24 år gammel, da han døde. Hendes egen kære mor, der døde i 2007, ventede også på hendes himmelske ankomst, samt hendes to søskende, Ellen og Johnny, og en håndfuld andre familiemedlemmer og venner, som også var taget herfra. Men det bedste af det hele er, at Mor endelig kunne se hendes elskede Frelser, Jesus, ansigt til ansigt. Jeg er sikker på, at hun græd af glæde, da hun nejede foran Ham for første gang i Himlen, overvældet af hans tilstedeværelse og uendelige kærlighed. Jeg kunne høre hende i min ånd: ”Åh Jesus, åh Jesus!” Den tanke var en stor trøst for os alle for at kunne håndtere hendes pludselige død.

Jeg må indrømme, at jeg elskede min mor højt og jeg vil gerne have, at verden ved, hvor speciel hun var. Hun var en meget ydmyg kvinde, der efterlod sig en spirituel arv til hele hendes familie, som jeg tror vil opmuntre hele Kristi legeme. Her er hendes utrolige historie.

Elizabeth Porter “Et ydmygt instrument for kærlighed og bøn”

De Tidlige År

Elizabeth Ann Porter blev født 24. februar 1945 i Huntsburg, Ohio. Hun var datter af Rev. Yost J. Byler (30. april 1917 - 22. februar 1969) og Mary Ann Miller Byler (23. marts 1920-2007).

Mine bedsteforældre blev født ind i den ældre Amish-kirke og kom der indtil et suverænt tegn fra Gud ændrede deres livs retning fuldstændig. Yost Byler var en direkte efterkommer af Jacob Byler, der emigrerede fra Schweiz i 1737. Jacob ankom i Philadelphia, PA, i oktober samme år. Hans søn Hannas bosatte sig i Mifflin County, PA, og var den første biskop i Big Valley. Nogle familiemedlemmer flyttede mod Lawrence County i Ohio og i foråret 1887 bosatte min bedstefars slægt sig til sidst omkring Middlefield, Ohio i Geauga County.

Min bedstemors forfædre flyttede fra Schweiz og bosatte sig forskellige steder mellem Somerset County, PA, og Holmes County i Ohio, sydvest for Walnut Creek i 1814. De kom i overdækkede vogne og var blandt de første Amish nybyggere i den del af landet. Min bedstemor voksede op i MT Hope, Ohio, og ankom senere til Middlefield i Ohio. Mine

bedsteforældre blev gift d. 27. marts 1941. De havde fem børn, en af dem var dødfødt. De overlevende børn inkluderede Ellen, **Elizabeth Ann**, John og Mary Lou.

Da jeg studerede vores slægtshistorie, blev jeg overrasket over, hvor mange Amish biskopper, der var direkte forbundne til min mors slægt. Min bedstefar, Yost Byler, var indbegrebet af en landmand og boede med sin unge familie på en gård. Mine bedsteforældre forblev i Amish-kirken indtil slutningen af 1940'erne. De var de eneste i deres familie, der forlod Amish-samfundet og blev genfødt.

Gennem en suveræn indgriben fra Gud, besøgte en kær dame ved navn Mary Hostetler ofte deres gård, og talte trofast med min bedstefar om hans behov for frelse. Han bad hende ofte høfligt om at gå, men hendes tålmodige vedholdenhed lønnede sig, da han gav sit hjerte til Herren. Min mor undrede sig ofte over denne mirakuløse handling fra Gud, der reddede og forvandlede en hel familie. Men den manglende støtte fra deres Amish-familie og venner gjorde, at de sluttede de sig til Maple View Mennonite Church i Burton, Ohio, som de trofast tilhørte indtil 1957. Min mor delte en historie fra dengang, der stadig sidder fast i min hukommelse. En dag i kirken, bad pastoren hendes far om at tale til en gudstjeneste onsdag aften – det var første gang han nogensinde havde talt på prædikestolen. Han rejste sig og læste det skriftsted han havde forberedt og stod i stilhed under resten af den tredive minutter lange gudstjeneste. Mor nævnte denne historie, fordi senere, da Guds kald fik ham ind i præsteembedet, talte han kraftfuldt under salvelsen. Min mor ville altid sige: ”Sikke en forskel salvelsen gør!” Herefter tog Gud hendes forældre gennem en kraftfuld proces – fra Amish til Mennonit – for herefter at blive fyldt af Helligånden. Igen og igen ville Mor sige: ”Det er et mirakel, at vi nogensinde forlod Amish-kirken!”

Mor berettede om en anden historie fra 1953, da hendes familie deltog i en vækkelse på et møde, hvor ingen kendte dem. En rejsende evangelist var på vej gennem byen, og hun talte denne aften. Hun havde aldrig mødt mine bedsteforældre, indtil det øjeblik, hvor hun brat stoppede i sin prædiken og gav en profeti til mine bedsteforældre. Hun sagde tre mindeværdige ting: **Nummer et** var, at deres hund var død den dag på vejen efter at være ramt af en bil. I **nummer to** beskrev hun præcist indholdet af min bedstemors taske og i **nummer tre** afslørede hun, at min bedstemor var gravid med en datter (min tante Mary). Hun var 100% nøjagtig med alle tre, og familien var helt forbløffet, da de forlod kirken. Gud havde uransagelige veje!

I slutningen af 1950'erne brød der en vækkelse ud blandt Mennonitterne. Gerald Derstine ankom til Burton i Ohio med sit telt. Han var fra Gospel Crusade i Sarasota i Florida. Under disse teltmøder blev min bedstefar dybt berørt af Herren og fik sit kald til at prædike evangeliet. Under sådan et møde var han på knæ, dybt berørt af Helligånden. Efter teltmøderne brød der mere vækkelse ud blandt en række lokale familier, og de startede en lille kirke i Claridon i Ohio, kaldet **Claridon Revival Center**. Pinsevækkelsen var ny for dem, men folk var så sultne efter Gud, at de havde gudstjeneste hver eneste aften hele ugen i lang tid. De var desperate efter at finde de nye dybder hos Gud.

Efter nogen tid blev Yost Byler valgt som kirkens pastor, og menigheden mødtes de næste tolv år. Det var i den bygning, min mor sang og underviste i søndagsskolen i sin sene teenageår og unge voksenår. Hun havde en særlig salvelse til at undervise børn og elske mennesker. I 1966 byggede de endnu en kirkebygning på 14662 Old State Road i Middlefield, Ohio, og omdøbte kirken til **Middlefield Revival Center**. Bedstefar var præst i kirken indtil d. 22. februar i 1969, hvor han døde i en ung alder af 52 år. De boede lige ved siden af kirken, hvor alle kaldet ham "Kærlighedens Pastor." Det blev ofte sagt, at hver gang nogen kom på besøg, havde han Bibelen på skødet og i inderlig bøn. Han elskede alle, og når Helligånden kom over ham, kunne han prædike, mens han gik bag kirkestolene! Min bedstemor gav mig hans bibel, som var understreget overalt og nærmest faldet fra hinanden, efter at have betydet så meget for ham og brugt i så mange år.

Min far mødte min mor gennem en fælles ven, efter mor havde lavet en lækker æbletærte. Far smagte et stykke og måtte simpelthen møde den kvinde, der kunne bage så godt. De datede, mens hun kom i den gamle kirke i East Clairton og blev gift 17. september 1966. Da hendes far var på sit dødsleje, bad han mine forældre om at overtage den nye kirke i Middlefield, Ohio, på Old State Road, hvor de havde præsteembedet i tre år. Det var i den kirke, at min mor blev pastorfrue for første gang. Efter Herren kaldte mine forældre videre, blev kirken senere til **Abundant Life Church of God**. Denne smukke kirke findes stadig i dag og har for nyligt set nogle enestående åbenbaringer og tegn fra Gud og en utrolig vækst. Jeg fik æren af at prædike der for mange år siden på deres Heritage Dag. Jeg var stolt og taknemmelig over, at finde en mindetavle lige udenfor døren, der mindedes grundlæggeren, min bedstefar Yost Byler.

Min mor fødte tvillinger d. 26. april 1971 i Painesville på Ohio hospital. Min søster Stacey blev født først og jeg blev født tre minutter senere. Mine forældre tog os hjem til East Clairton i Ohio. Fire år senere flyttede vi tyve kilometer ned mod Mesopotamia i Ohio. Vi var lige blevet fem år, da vi flyttede til West Virginia og derefter til Connecticut for en kort tid. Mine forældre boede også i Chardon, Ohio i femten år og i Madison, Ohio i ti år. De endte i Andover i Ohio, hvor de boede i over tyve år, indtil min mors død.

Mine forældre havde en stærk indflydelse gennem deres tjeneste i de tredive år i kirken. Min fars taler kan findes på vores hjemmeside. I løbet af årene hjalp de også andre kirker i forskellige lederskabsroller. Min mor havde et organisationstalant, som hun brugte godt frem til sin død. Faktisk var alt, hun nogensinde lagde hånd på, utroligt godt udført.

Mor og hendes vedvarende arv

Jeg er stadig forbløffet over, hvor godt min mor formåede at opfostre tvillinger. Det hjalp, at hun var organiseret og altid satte familien først; hun ofrede alt for os og ville ikke have gjort det på nogen anden måde. Hun lavede mad, gjorde rent, bagte, syede og så mange andre ting på en enestående måde. Hun var en fantastisk kok og bager, og jeg savner hendes lækre mad. Fra hendes Amish familie, lærte hun meget fra sin bedstemor Hershberger, der boede lige ved siden af, da hun voksede op. Hun gik ofte over for at servere og pleje hende, gøre hvad der skulle gøres og med utrolig stor kærlighed.

Hendes bedstemor var en fantastisk mentor under Mors ungdom. Mor talte ofte om, hvor taknemmelig hun var for muligheden for at lære så meget fra hende. Hver gang min mor lavede mad og bagte, bemærkede alle det faktisk! Missionærer og præster, der kom i vores kirken i løbet af årene tryglede om at bo i vores hjem, så min mor kunne lave mad til dem. Hendes retter var et samtaleemne i byen. Jeg er taknemmelig for at vokse op i et hjem, hvor hun tog sig så godt af os. Selv da det var stramt med pengene, havde hun budgetteret hver øre og fået kronerne til at nå langt. Min far var forbløffet over hendes evne i økonomi og organisering. Mor var uden tvivl en bibelsk kone af Ordsprogenes Bog kap. 31, for min far og moder i vores familie.

En dag i mine unge år gik jeg forbi hendes dør, som kun var åben på klem. Hun var på knæ med sin bibel foran sig. Hun græd tårer i forbøn. Hun bad for Far, min søster og alle vores familiemedlemmer ved navn. Hendes intensitet og inderlighed i bøn var det, der fangede min opmærksomhed. Jeg vil aldrig glemme, hvordan jeg hørte hende bede om Guds hjælp med mit liv. Jeg ved, at det var hendes bønner, der havde hjulpet mig gennem alle livets op- og nedture, selv frem til i dag. Hendes inderlighed opretholdt mig og bragte mig ind i mit kald. Jeg ville ikke være, hvem jeg er i dag, hvis ikke det var for min kære mor.

En dag da jeg gik ind på hendes værelse, samlede jeg hendes bibel op og sad på sengen, som hun plejede at gøre. Jeg åbnede den og så alle de markerede sider og noter skrevet over det hele, men jeg blev især rørt over tårepletterne på siderne. Jeg vil aldrig glemme hendes dybe kærlighed til Guds ord. Jeg kan stadig se hende ligge på sin seng, med ryggen mod væggen og bede og læse i bibelen. Hver lørdag aften var hellig; min mor brugte hele aftenen på at bede for kirken næste dag. Ofte ville mor fremsige en profeti søndag morgen, og jeg må sige, at salvelsen var så stærk, at alle i kirken vidste, at Gud talte. Jeg kan stadig se hende med hænderne i vejret og tårer flydende ned af kinderne, mens Herrens ord rørte folket. Hun tjente tydeligt i nådegaverne.

I 1986 var jeg i Afrika, da jeg blev meget syg og næsten døde. Jeg lå på en bambusseng i en lille hytte i junglen, med mit liv balancerende på et knivsæg. Med ingen måde at få

sendt besked hjem, da vi var dybt inde i Zambias jungle, vækkede Herren pludselig min Mor midt om natten derhjemme, og sagde: "Bed for Steve." Hun stod omgående ud af sengen, knælede og gik i forbøn for mig fem timer i streg. Ved hjælp af Gud, blev jeg pludselig helet i land langt borte, hvilket overraskede alle. Da vi sammenlignede dagbøger efter jeg kom hjem, var vi forbløffede over timingen. Det var præcis den time, hvor mit liv hang i tynd tråd, at hendes bønner reddede mit liv. Det var de samme inderlige bønner, der reddede mit liv igen og igen. Hendes bønner helbredte mig; hendes bønne reddede mig, hendes bønner genoprettede mig og bragte gentagne gange mit liv tilbage på rette spor.

Jeg havde mange udfordringer under min opvækst og oplevede intens forkastelse i skolen. Når jeg var længst nede, tog min mor mig til side og talte liv ind over mig. I gymnasiet underviste hun mig hjemme, og hver dag proklamerede hun Guds ord over mit liv. Overbevist om min håbløse fremtid, sagde jeg til hende: "Jeg er dum, og jeg kan ikke noget!" eller "Jeg er ingenting"! Min mor erklærede: "Du kan gøre ALT i Kristus, som giver dig styrke!" eller "Du er mere end en overvinder!" Det var hendes konstante bekræftelse og opmuntring, der satte kursen for mit liv og bragte indre helbredelse til min sårede sjæl. Gennem hver en dal i mit liv, bad hun for mig og opmuntrede mig. Jeg takker Gud for min Mor. En mors bøn vil ikke gå ubesvaret hen! Jeg er det levende bevis!

Min mor var et vidunderligt forbillede for mig under min opvækst. Hun var virkelig en kvinde med integritet. Jeg hørte hende aldrig sige en løgn eller en forbandelse – ikke en eneste gang. Hun var ikke perfekt, for det er ingen, og det ville hun altid pointere. Hun ønskede ofte, at hun havde gjort tingene bedre i løbet af sit liv. Hun delte ofte, hvor meget hun havde lært gennem livets op- og nedture. Alligevel stræbte hun hen mod at blive som Jesus og hun havde en stor Guds frygt. Hun ønskede, at hendes liv skulle behage Ham. Hun talte ofte om, hvor meget hendes far Yost Byler havde påvirket hendes liv og den person, hun var blevet til.

Senere i min mors liv fortsatte hun med at bede og opmuntre ikke blot mig, men hele familien. Alle var noget særligt for min mor – enhver niece, nevø og alle deres børn. Og hun elskede sine børnebørn højt. Deres billeder er over hele hendes hus; hun beholdt alle hilsner og kort, de sendte til hende. Hun ville dække dem i bøn, præcist som hun havde gjort for mig hele mit liv – så de ville tjene og elske Jesus, og at Guds perfekte vilje ville gå i opfyldelse i deres liv. Hun glemte aldrig en fødselsdag i sin store familie og hun skrev enten kort eller sms'er, når behovet opstod. Selv da hun havde smerter i ryggen og benene, brugte hun tid på at ringe til folk eller besøge andre, der havde det svært.

I løbet af årene førte Mor mange til Gud, og hun ville altid sige: "Det føles så godt at gøre en forskel i folks liv." Jeg kan huske, at hun tog mindre bemidlede mennesker fra kirken med på indkøb, hvor hun købte tøj til dem, og hun tog en hjemløs mand med hjem og gav ham mad ved vores spisebord. Hun tog sig af ham i lang tid og hjalp ham på benene igen.

Mor elskede at investere i ungdommen. Hun brugte tusindvis af timer på unge pigers liv gennem ungdomsmøderne i vores kirke. Hun hjalp dem med at lære bibelvers udenad og færdiggøre studierne bibelskolen. Selv piger, der var ved at opgive det hele, støttede hun og hjalp med at færdiggøre alle deres bibelstudier. Jeg kan ikke tælle, hvor mange børn

Mor har berørt med sin kærlighed og vejledning. Mor tog mange kurser for at blive rådgiver og hjalp også i krisecenteret for piger, der var blevet gravide. Hun havde dyb empati for andre. Hun var instruktør til flere kirkespil og hun brugte mange måneder af sit liv med at instruere de unge. Hun nød at tjene gennem Teen Challenge, fængselstjeneste og vigtigst af alt på plejehjem. I mange år besøgte mine forældre hver måned plejehjem og holdt gudstjenester for de ældre. Hun besøgte dem enkeltvis på deres værelser og delte gaver ud til dem. Hun spillede keyboard og sang for dem, og min far prædikede for at opmuntre de ældre kristne, der var blevet glemt.

Mors Sidste År

I min mors sidste år, især da hun kæmpede med helbredsproblemer, brugte hun det meste af sin tid i bøn. Hun kørte i bil til forskellige byer og sad enten i sin bil eller gik ud med sin rollator og sad på en bænk i parken og bad for endetidens høst af sjæle og hvad end Herren lagde hende på hjertet for dem, der gik forbi. I løbet af det sidste år, fortalte hun mig utallige gange, at hun bad for sin familie og dem der siden var kommet til. I sine sidste måneder op til hendes død, var hendes børnebørn især i hendes tanker, og hun stod tidligt op om morgenen for at bede kun for dem. Hun bød et oldebarn velkommen i familien (vores barnebarn) blot et par måneder før hendes sidste rejse. Og som hun trofast havde bedt for mig hele mit liv, begyndte hun at opløfte vores nyeste familiemedlem.

Min mor talte meget om endetidens vækkelse de sidste år, hun talte om Guds hellige rest, der omvender sig til Jesus indenfor kirken. Hun følte, at tiden var kort og vi skulle være forberedte, klar på Hans komme.

Jeg kunne fylde en bog med min kære mors mange vidnesbyrd, og jeg vil måske en dag skrive mere, men jeg må bringe denne hyldest til ende. Elizabeth A. Porters liv viste masser af smukke kvaliteter, inklusiv FROMHED, BØN, TROFASTHED OG UBETINGET KÆRLIGHED.

Min bøn er, at hendes historie vil opmuntre Kristi legeme til også at fuldføre løbet godt. Lad intet stoppe jer. Overkom enhver forhindring og udfordring du støder på, da dit liv har enorm betydning. Du har kun ét liv at leve. Herren har et formål for dit liv. Du har en særlig bestemmelse. Selv hvis du føler dig for gammel, så tæller dit liv og Gud ikke er færdig med dig endnu.

Min mor skulle overkomme mange ting i sin levetid, men hun fortsatte med at leve sit liv helt frem mod slutningen. Og hun efterlod en værdifuld åndelig arv for hele sin familie. Frøene fra de bønner hun bad har måske forladt hendes mund, men disse frø vil aldrig forlade vores liv. Herren tog en lille Amish-pige og reddede hende, fyldte hende med Helligånden og gjorde hende til et ydmygt instrument for kærlighed og bøn. Fra min mors prædikener til hendes kraftfulde bønner og til hendes små kærlige handlinger – Hun vil blive savnet enormt.

Hvert år brugte jeg tre hele dage med hende alene. Vi besøgte alle vores yndlingssteder, der betyder så meget for vores familie. Steder vi har boet, mine bedsteforældres gravpladser og relevante steder for vores families og Amish historie. Jeg så frem til de dage hele året. Det var en tid, jeg havde min mor helt for mig selv og vi skabte minder sammen, som jeg vil bevare indtil den dag, jeg slutter mig til hende i Himlen. Jeg vil savne vores telefonopkald og besøg utrolig meget. Min mor var altid kun et telefonopkald væk. På min mors gravsten vil der stå en sætning, hun ofte sagde: **”The Best is Yet to Come,”** og det er så sandt, men nu har det en endnu dybere mening for mig. Hvis vi anerkender Jesus som vores personlige Frelser, vil vi se vores elskede igen. Himlen og vores familier venter på os. Indtil da må vi **”Keep on Keeping on”**, endnu et slogan min mor ofte sagde, lånt fra hendes far.

Jeg talte i telefon med min mor blot et par timer inden hun døde. Jeg følte et lille vink til at ringe til hende den aften. De sidste tre ord jeg sagde, før vi sagde farvel var “Jeg elsker dig” og hun svarede hurtigt “Jeg elsker også dig.”

*Faith of our mothers, living faith!
We will be true to thee to death.*

*Vore mødres tro, levende tro!
Vi vil være tro mod dig til døden.*

Steve Porter

Refuge Ministries

E-mail: G524walk@yahoo.com

Hjemmeside: www.findrefuge.tv

Steve og hans kone Diane grundlagde Refuge Ministries og et forlag ledet af Guds nærvær, kaldet Deeper Life Press. Han har en speciel salvelse til at bringe Helligåndens dybe sandheder frem med en klarhed og enkelhed, der drager os ind i en tættere vandring og dybere fællesskab med vores Herre Jesus Kristus. Steve bidrager ofte til mange profetiske publikationer, inklusive The Elijah List, Spirit Fuel og Identity Network. Steves bøger, udfordrende pjecer, artikler og videoer, har rørt utallige af mennesker verden over. Familien Porter bor nær Rochester, NY.